

Fietstocht door Zuidoost adhv Het Amsterdamse bomenboek

Zuidoost is zo groot dat het het handigst is om een fietstocht te houden. De uitgewerkte tocht beslaat nu zo'n twintig kilometer en kost zeker drie uur, als je alles enigszins rustig wil bekijken. Bij het stadsdeelkantoor, waar we beginnen, kun je overigens, nóg een bomenroute krijgen, onder andere van de Gaasperplas en omgeving.

NB.

De cijfers met de volgende opmaak **-1-** corresponderen met de cijfers uit het bestand fietsroute amsterdamse bomenboek.pdf

De cijfers met de volgende opmaak **1** corresponderen met de cijfers uit het bestand Gaasperpark fietsroute.jpg.

We beginnen bij het stadsdeelkantoor **-1-** op Anton de Komplein 150. Daar is een stadsplattegrond verkrijgbaar. Op het plein zelf valt natuurlijk allereerst het beeld van de Surinaamse schrijver, nationalist en verzetsstrijder Anton de Kom op, waar sinds de plaatsing in april 2006 nogal wat commotie omheen is ontstaan. Volgens sommige mensen van Surinaamse afkomst is het beeld van Jikke van Loon weinig respectvol voor De Kom en voor Suriname, omdat het beeld nogal veel naakt laat zien. Vandaar dat het beeld met regelmaat wordt bedekt.

Op het plein staan platanen van de soort *Platanus hispanica* 'Cuneata'. Deze soort heeft kleinere blaadjes dan de gewone platanen, die we even verderop links voor het sportcentrum op de Bijlmerdreef zien staan. Onderweg naar het sportcentrum kunnen we ook de Japanse notenbomen zien, die in het trottoir langs de weg staan en rond 1990 zijn geplant.

Over het fietspad rijden we nu langs de Shri Lasmischool naar het Nadezjda Mandelstamplantsoen **-2-**, omringd door een maanvormig huizenblok. Hieromheen stond vroeger een grote flat, Florijn, maar nu is het voornamelijk laagbouw geworden. In het plantsoen staan eiken, waarvan een aantal er al vanaf het begin staat (1975), en in het verhoogde deel fraaie watercypressen. Als je goed kijkt zie je dat door het plantsoen en de verhoging een perfecte Tai Ji wordt gevormd – het bekende yinyangteken, dat vaak in zwart-wit is uitgevoerd.

Nemen we nu het middenpaadje tussen de huizen en kijken we vervolgens op de Chico Mendesstraat even achterom dan zien we dat de schuine daken met zoden en ander ecologisch verantwoord materiaal zijn bedekt. Vanaf de straat hebben we een mooi uitzicht over de bomen aan de overkant van het water, bij het Reigersbospad. Helemaal links in ons panorama zien we elzen, middenin enorme mammoetbomen, die van nature in de Sierra Nevada in Californië voorkomen, maar al vanaf het midden van de negentiende eeuw naar Europa werden gehaald. Het is een van de grootste bomen ter wereld, in ieder geval qua volume. Familielid de Sequoia (*Sequoia sempervirens*) is qua lengte nog altijd de grootste. Een van de mammoetbomen in Californië is meer dan tweeduizend jaar oud en wordt

daardoor als 'het grootste levende wezen ter wereld' beschouwd. De takken zijn opvallend: bovenin wijzen ze omhoog, onderin omlaag. Daardoor heeft de naaldboom een piramidevorm met een kegelvormige top. Het hout van de stam is vezelig en tamelijk zacht, je kunt er zo met je vuist in slaan. Vandaar ook zijn bijnaam: de boksboom.

Rechts achter de mammoetbomen staan populieren, haagbeuken en esdoorns. Dit is een uitgegroeid bosplantsoen, waar dit hele deel van de Bijlmer ooit mee was bespikkeld. De bomen stammen van rond 1970 en zullen in de komende jaren verdwijnen om plaats te maken voor nieuwe bebouwing.

Wandelen we nu even met de fiets aan de hand tussen de flats Dennenrode en Develstein naar de dijk vlak bij de parkeergarage -3- (waar ook een kerk en een kinderopvang zijn gevestigd). Dit is een oud dijklichaam, dat deel uitmaakte van de Bijlmerringdijk, die de omliggende landen tegen het woeste water van het Bijlmermeer beschermden. Ook deze dijk werd in 1672 doorgestoken om Amsterdam te beschermen tegen de aanstormende Fransen. Op de dijk staan twee prachtige oude schietwilgen, allebei flink aangetast door de tand des tijds. Een kers heeft zich gebroederlijk tegen een van de stammen aangeleid. Beide wilgen behoren tot de oudste bomen van Amsterdam-Zuidoost en zijn waarschijnlijk meer dan veertig jaar oud, al is dat lastig te zien bij wilgen, omdat er altijd veel takken afbreken en ze waarschijnlijk ook vele malen geknot zijn. Bovendien zijn bij deze exemplaren ook delen van de bast afgebroken. Omdat vrijwel alle bomen na 1965 werden aangeplant, zul je maar een paar oudere bomen aantreffen, altijd op dijklichamen en bij boerderijen. Op de dijk staan naast de wilgen nog een forse Huntingdoniep, een es en een kastanje.

Via het Strandvlietpad -4- rijden we onder de Gooiseweg, die lange tijd een veel breder talud had, omdat hij verbreed zou worden. Nu het een zeventig kilometerweg is geworden, mag eromheen gebouwd worden en vandaar dat een deel van het zand is afgegraven. Een berkje overleefde alle bouwwerkzaamheden tot nu toe. Het fietspad passeert op een zeker moment een dennenbosje vol zwarte dennen, die oorspronkelijk uit Oostenrijk stammen. Bij flat Gravenstein – het vroegere Gliphoeve – zien we groentetuintjes en aan de overkant van het water watercypressen en wilgen, die uit de begintijd van de Bijlmeraanleg stammen (1965). Gewapend met beugelzaag en takkentang snoeien leerlingen van groep acht van de plaatselijke basisschool iedere winter de knotwilgen. Van de takken maken ze onder begeleiding bezems en kransen. Het kunstwerk dat aan de rand van het water staat was overigens vroeger het boegbeeld van een groot speelschip dat hier stond. Kijk verder ook eens naar de rijkheid aan vogels: naast de alomtegenwoordige reigers, futen, eenden en waterhoentjes zie je hier vaak ook aalscholvers en soms ooievaars en lepelaars. Uniek, zo midden tussen de flats.

Voor de Elsrijkdreef – een van de grote wegen van de Bijlmer – gaan we linksaf, de brug over, en dan meteen rechtsaf. Hier zien we een bijzonder boompje, dat Kapiteijn ooit tijdens een inspectietocht ontdekte: een treures -5-. De blaadjes hebben de vorm van een lancet.

Bijlmerweide

We komen nu op open terrein, de Bijlmerweide, waar het gebied van de kinderboerderij ligt. Ooit zou dit een park worden, maar de bewoners wilden liever dat het boereengebied behouden bleef. De koeien, ganzen en paarden, die je hier ziet, zijn onderdeel van de kinderboerderij. Elke derde zaterdag van de maand onderhouden de bewoners dit deel van de Bijlmerweide, samen met de groenmensen van de wijk.

Aan de uiterste noordostrand van de Bijlmer, vlak bij de Weespertrekvaart -6-, ligt de Bijlmerringvaart. Dit is een zeer wild gebied met elzen, populieren, essen, wilgen en ringslangen. Je kunt hier ook mooi zien hoe het verval van het water is. Zeker anderhalve meter daalt het water naar de vijver – en zorgt daarbij en passant voor zeer zuurstofrijk water. Uiteindelijk stroomt dit water naar de Gaasp. Ook deze dijk maakte onderdeel uit van een groter geheel, ter bescherming van het omliggende land.

Via een miniem stukje Provincialeweg komen we weer terug in Zuidoost en volgen het fietspad over de Geerdinkhof, waar we blazenbomen treffen, een van oorsprong Chinese boom, die prachtige pluimen met gele bloemen in het midden van de zomer toont. Linksaf over het Ganzenhoefpad rijden we tussen de hemelbomen, met hun lange stengels met geveerde bladeren. Daarna zien we links en rechts -7- een brede vijver, waar het water treurwilgen, populieren en berken prachtig weerkaatst. Via een zijpad komen we op de Geerdinkhofweg, waar we wederom zo'n doorkijkje over het *grand canal* van Zuidoost krijgen. Verderop zien we in de middenberm -8- een grote sortering bomen, die door de bewoners zijn uitverkozen: lariksen, zuilceders, sierkersen en sierappels, de papiermoerbeï (*Broussonetia papyrifera*) en de judasboom met zijn roze bloemen.

Het Guldenkruispad voert ons naar de machtige pilaren waar de metro op rust. De vleugelnoten, die hier geplant zijn in de beginjaren van Zuidoost, groeien nu bijna tot op het metrotracé, hoog in de lucht. Een prachtige laan vol van deze vleugelnoten, met hun grote zijarmen, gevederde bladeren en hangende strengen noten, staat aan deze kant van het groene gebied. Aan de overkant, voor flat Groeneveen, zien we nog verschillende linden staan – oudere soorten en nieuwe aanplant door elkaar – en verder populieren en haagbeuken.

Het water dat we naderen heet de Colakreek (vroeger Grubbezee), vernoemd naar de beroemde Surinaamse rivier vlak bij het vliegveld, met een lichtbruine kleur water, waar het volgens Surinamers altijd prettig zwemmen is. Vroeger kon nog in dit water gezwommen worden, vandaar. Op een kunstmatig eilandje voor de flat Kleiburg staat *Mama Aisa*, een beeld gemaakt door kunstenaar Chaim Oren. Erachter staat een rijtje Elzen. 'Die cirkeltjes zijn de Grote en Kleine Beer. Ze symboliseren de verbinding tussen hemel en aarde,' schreef Michiel van Kempen in zijn roman *Vluchtwegen*.

De boom die alles zag

Na de brug gaan we rechts langs de metro en eronderdoor -9-. We komen bij de plek waar op vier oktober 1992 om iets over half zeven een Boeing van El Al zich in de flats Groeneveen en Klein-Kruitberg boorde, waarbij 43 inwoners omkwamen. De plek waar de verwoeste flats stonden is nu gemarkeerd door een waterbassin dat langzaam dieper wordt. Het water was lange tijd giftig van de ramp. De bomen, die de weg naar het waterbekken wijzen, zijn Hollandse lindes, die voorheen op het Museumplein stonden. Na een moeilijke periode (linden houden niet van verplaatsingen), zijn ze zich eindelijk een beetje gaan thuisvoelen op deze plek. Ze stammen uit het midden van de jaren vijftig en zijn in 1994 hiernaartoe gehaald.

Achter het bassin is een bosje populieren met middenin een groot monument, ter nagedachtenis aan de slachtoffers van de vliegtuigramp. Het monument staat bij 'de boom die alles zag', een van de grauwe abelen (een populierensoort), die hier vanaf het begin van de Bijlmerbouw stonden, en op die rampzalige zondagavond de flats zagen instorten. Toen het gebied opgeruimd werd, kwam er steeds vaker een groepje rouwenden bij deze boom om over het ongeluk te praten, hun verdriet te delen en waxinelichtjes te plaatsen.

Bijlmerbewoonster Bernadette de Wit zag het vanaf haar flat en deed verslag op haar website. 'Het is niet meer dan een hardhouten plankier rondom de boom, voor foto's, bloemen en persoonlijke aandenkens. Een vierkant van grinttegels met een border, een hek, een paadje en een gft-container met wat tuingereedschap completeren het monumentje. Na een jaar is het een vertrouwd onderdeel van de buurt geworden. Dagelijks komen er mensen van alle leeftijden de planten verzorgen, uitrusten, spelen of bidden.'

Vlak na de ramp belooft burgemeester Van Thijn dat er binnen een jaar een officieel gedenkteken zal komen. Er worden kunstenaars uitgenodigd en plannen gepresenteerd. Uiteindelijk komen er – naast het bassin – een tapijt van mozaïektegels rond 'de boom die alles heeft gezien, die niet kon wegrennen, maar het wel heeft overleefd' en een grote galerijwand met daarop teksten en de namen van de overledenen – allemaal naar een ontwerp van Herman Hertzberger en Georges Descombes. De Wit vond het allemaal te groot en te lomp, anderen waren er zeer content mee. Tot de dag van vandaag is het een belangrijke markeringsplek van Zuidoost.

Waarom deze ene populier werd uitverkoren boven de andere is lastig te achterhalen. Hij staat niet het dichtst bij de getroffen flats, maar middenin een groep *Populus canescens* 'Witte van Haamstede'. Ook achter de lindelaan staan nog andere populieren, die 'het' hebben gezien en overleefd. Op luchtfoto's van de ramp is overigens goed te zien hoezeer dit bosje gespaard werd: het vliegtuig en de ingestorte flat reikten bijna tot aan dit bosje. Nog een paar meter verder en ook van deze populieren was niets meer over geweest.

We zakken af naar het zuidelijk deel van Zuidoost via het Nellesteinpad, dat zich door de GK-buurt slingert. Bij de wijk Kelbergen -10- vinden we langs het pad een kleine treuriep.

Daarachter treffen we essen en treurwilgen. De Italiaanse populieren hier wilden de bewoners graag behouden. Ook verder op dit pad komen we een groepje vleugelnoten en watercipressen tegen, die allemaal rond 1975 werden geplant. We fietsen onder de Gaasperdammerweg (een van de drukste wegen van Amsterdam), komen in Nellestein terecht, waar nog platanen en (gesnoeide) linden staan uit het begin van de jaren zeventig **11-**. Bij de kruising van de fietspaden gaan we links en naderen metrostation Nellestein, waar we aan de rechterkant een rijtje geknotte leilinden zien, die op deze manier een groen gordijn vormen vóór de ingang van de flat.

Gaasperpark -12-

Aan de noordzijde van de Gaasperplas, beginnend bij de gelijknamige metrolijn, ligt het grillige, prachtige Gaasperpark – een vijfenvijftig hectare groot park, dat vanaf 1977 speciaal werd aangelegd voor de prestigieuze internationale tuinbouwtentoonstelling Floriade, van 1982, die dat jaar van april tot oktober werd gehouden en miljoenen toeschouwers naar het uiterste zuidoosten van Amsterdam lokte. Dat het een goede plek was, konden de organiserende commissieleden nog niet helemaal beamen toen ze op het modderige slib langs de zandwinningsplas stonden in november 1976. ‘Moest daar over ruim vijf jaar werkelijk het puik van de Nederlandse tuinbouw een plaats vinden?’ vroeg Hein van der Zande, auteur van het boek *Floriade*, zich namens hen af.

Besloten werd een park aan te leggen in zones: voor elk type beplanting kwam een ander gebied – vrijwel altijd afgeschermd door water. Zo kwam er een mozaïekterrein dat als twee druppels water leek op de honingraten van de Bijlmer: hier een grassenlandschap, daar een berkeneiland, en weer iets verder een griend vol wilgen, en elzen. Een planetarium, paviljoenen en een berceau completeerden het geheel.

Met de plantvoorbereidingen werd al in het voorjaar van 1978 begonnen, omdat het organiserende comité de bezoekers een park wilde voorschotelen dat niet alleen uit dunne, net geplante boompjes bestond. Blankers: ‘In de winter van ’78 hebben we een dertigtal snel groeiende knotwilgen en vijfhonderd populieren uit verschillende delen van de stad hiernaartoe overgeplant. Een deel ervan kwam uit Buitenveldert, een ander deel uit Osdorp, van de Ookmeerweg. Die zaagden we een klein stukje boven de grond af, snoeiden ze bijna helemaal kaal en vervoerden ze naar de Floriade. Vervolgens plaatsten we die zonder wortels in een drie meter diepe kuil, hier aan de oevers en langs de paden. Dat noemen we poten. Dat kan bij lang niet alle bomen, alleen bij snelle groeiers als wilgen en populieren. Bij eiken of beuken hoef je dat niet te proberen. Het jaar daarop begonnen ze al flink uit te lopen en met de opening van de Floriade stonden er behoorlijke bomen vol in blad.’

Een van de doelstellingen van de Floriade was om zogenaamde bedreigde flora een plek te geven – net als tien jaar eerder in het Amstelpark in de vorm van heemtuinen.

Bij de ingang van het park staat een rijtje populieren (**1** grauwe abelen), met tamelijk stevige stammen met daarop ‘ogen’: uitstulpingen die van veraf lijken op menselijke of dierlijke ogen.

We volgen het meest rechtse pad, dat omzoomd is met leilinden (**2**) van twee soorten: de Hollandse en de Amerikaanse linde. Aan de rechterkant zien we de grote rechte gestalte van de watercipres (**3**). Vlak na het eerste flauwe bochtje vinden we aan de rechterkant ook een zwepenboom. Iets verderop, eveneens aan de rechterkant, staat een slangenbastesdoorn (**4**, *Acer davidii*), en waarom deze esdoorn zo genoemd wordt is onmiddellijk duidelijk als je naar de bast met zijn kronkelige strepen kijkt. In het bosje daartegenover (links) staat ook een bijzondere sierkers, de Yoshino. Weer aan de andere kant (dezelfde als de slangenbastesdoorn) staat een struikachtige boom met ovaalvormige bladeren, die hun geheim prijsgeven als je ze een beetje kneust: dan komt namelijk een geur vrij die aan niets anders doet denken dan aan pindakaas. Deze *Clerodendron trichototum* wordt dan ook wel eens de pindakaasboom genoemd. Vlak erachter staat weer een slangenbastesdoorn.

Aan de linkerkant staat een berceau (**5**), een romantische schuilhut gemaakt van beuken. Vlak na de flauwe bocht treffen we een prachtige treurbeuk (**6**) aan, een variant van de groene beuk, die speciaal doorgekweekt is vanwege zijn afhappende takken. Aan het eind van het pad komen we terecht bij een pleintje (**7**) met 33 leiplatanen. Door regelmatig te snoeien behouden ze hun gedrongen vorm en lopen de takken steeds verder uit, om in elkaar te groeien en zo een natuurlijke zon- en regenopvang te vormen. In de winter tonen ze hun grillige bast en takken. Blankers: 'Deze platanen komen van de Nachtwachtlaan, langs het Rembrandtpark, waar ze dienstdeden als geluidswal voor de ringweg. We hebben ze daar om en om geroid, het zogenaamde dunnen, en vervoerd naar de Floriade.'

We volgen het pad naar rechts en zien hoe het koffiekeetje is omzoomd met twee enorme wilgen (**8**). Wie zo door het park loopt en van de bosachtige omgeving geniet, kan zich nauwelijks voorstellen dat hier vijftientig jaar geleden niets anders was dan een kale moddervlakte. Rechts langs het wandelpad treffen we nog een esdoorn (**9**) aan. Verder platanen (**10**) en her en der in het iets lager liggende grasveld waar het wandelpad een knik naar links maakt, zien we grote populieren (**11**), die allemaal in 1978 werden gepoot (zie kader): zonder wortels in de grond gezet. Kijken we naar links, naar het hoger gelegen fietspad, dan zien we drie slanke hartbladige elzen (**12**) boven de andere bomen uitstoren.

Het fietspad volgend zien we naast alle populieren ook een treurwilg langs het water (**13**) en aan de linkerkant van het voetpad een grote vrijstaande els. Via een bruggetje bereiken we een schiereiland, waar we aan het eind – links voor de volgende brug – een aantal watercypressen (**14**) zien, die in de herfst prachtig roodbruin kleuren. Bij het volgende bruggetje zien we links twee treurwilgen (**15**), die elkaar boven het water omhelzen. Op het stelsel van schiereilanden zien we nu voor ons een veldje met kastanjes. Interessanter is echter een grote boom die in de bosschage links voor het water staat, achter een grote eik: dit is namelijk een Anna Paulownaboom (**16**), herkenbaar aan de grote bladeren (en de paarse bloemetjes in de lente). De boom werd genoemd naar Anna Paulowna, dochter van

de tsaar. In de herfst hangen er duizenden geelbruine vruchten tussen het bladerdek en zijn de nieuwe kaarsen alweer zichtbaar. Vooral de grootte van deze boom is opvallend. In veel tuinen staat inmiddels zo'n Paulownaboom, en ook in de Hortus staat een al wat ouder exemplaar, maar op deze vruchtbare grond heeft deze boom een omvang bereikt die je in de rest van Amsterdam niet zult aantreffen.

Achter de kastanjes, op het kastanjeveld, staat aan de zoom van het veld een moeraseik (**17**). Aan de waterkant – waar op de Floriade een kas stond – zien we een klein boompje boven het riet uitstoren, dat in de herfst prachtig vuurrood kleur: een sneeuwbal (*Viburnum opulus*, **18**).

Na het volgende bruggetje komen we op een speciaal deel van het oude Floriadeterrein dat geheel gewijd is aan een oud-Hollands verschijnsel: de grienden (**19**). Dit zijn percelen met hak- en snijwilgen: halfnatte gronden waar wilgentenen worden gekweekt voor het vlechten van manden en andere werkzaamheden. De knotwilgen, die men hier aantreft, zijn bij een boer in Noordeloos bij de grond afgezaagd en hier als poot in de grond gezet. Ze worden elk jaar gesnoeid om nieuwe tenen op te leveren. Soms wordt er om en om gesnoeid: de dikke takken worden weggehaald, de dunne mogen nog een jaartje blijven. Andere grienden bestaan vooral uit essenhakhoutpercelen.

Als we de grienden verlaten en oversteken naar het fietspad treffen we weer grauwe abelen (**20**, met ogen) langs het pad. Ook hier valt op hoe groot de boom en hoe dik de stam is geworden in vijftig jaar. De doorsnede van de populier is zo'n negentig centimeter en normaliter betekent dat, dat een dergelijke boom 45 jaar zou moeten zijn. In goede omstandigheden kunnen snel groeiende bomen als populieren twee centimeter per jaar in doorsnede groeien. Dat deze populier meer dan drie centimeter per jaar heeft gehaald wil veel zeggen: goede grond, goede omstandigheden.

Het brede fietspad en een kleiner zijpad naar rechts brengen ons naar het vasteland dat ook wel het berkeneiland (**22**) wordt genoemd. Vlak voor het bruggetje zien we al drie soorten berken (**21**) als voorproefje: een ruwe berk, die je herkent aan de ribbels in zijn stam en aan het lichte schuurpapiergevoel dat de takjes geven; een zachte berk met knobbels in de stam en de zachte harige touch van de takjes, en ten slotte de zwarte berk, die meteen opvalt door zijn donkere bast (niet wit, maar bruinig) met zijn losse papierige flodders.

Op het eiland zien we – naast de berkenstoelen, die uit de Amstelveense Poel en de Brabantse Peel komen – een tweetal bomencirkels: in de ene is een beukenhaag aangebracht, in de andere een haag van moerascipressen. Dat laatste is tamelijk uniek, de *Taxodium distichum* is een hoge statige boom, die zich lastig tot heg laat beperken. Hoe puntig de bladeren ook lijken: ze zijn heerlijk zacht aan de vingertoppen.

We verlaten het berkeneiland, slaan linksaf, lopen door een bosje eiken en zien watercipressen (23) om ons heen: de viltige bast en de hoge steile stam zijn zeer herkenbaar. Verder lopend zien we meer van deze oerbomen, in dit geval moerascipressen (24), die op de oevers zijn geplant, en ook op een eilandje aan de linkerkant van het wandelpad. Zie hoe de moerascipressen zelfs in het water staan. Op het eiland loop je op de luchtwortels van deze bomen, die in de natte delen van de Verenigde Staten overal voorkomen.

Dat we ons in een hoekje met oerbomen bevinden blijkt ook uit de aanwezigheid van een mammoetboom (25), en wel een blauwe, de *Sequoiadendron giganteum* 'Glaucum'), en van nog iets verder, rechts van het pad op weg naar de leiplatanen, die we eerder tegenkwamen, van drie Japanse notenbomen (26). Dan zijn we weer terug op het pad dat naar de uitgang van het park leidt die eerder de ingang was.

Driemond

Het kleine dorpje Driemond – kruispunt van Gaasp en Gein – werd in 1966 opgeslokt door Amsterdam, toen de gemeente Weesperkarspel werd opgeheven. Vanuit het Gaasperpark kunnen we langs de Gaasp, richting Weesp, rijden. Vlak voor Driemond, rechts voor de rivier, zien we een kleine begraafplaats -14- met prachtige oudere bomen als een plataan, een esdoorn en op de hoek venijnbomen.

Rijden we voorbij het Gein, dan treffen we een prachtig particulier landgoed met oude beuken, kastanjes en diverse notenbomen. Vanaf de weg zijn de monumentale bomen goed te zien. Als we het oude dorpje Driemond ingaan en over de sluis rijden, dan komen we in een mooie laan met zomereiken. Op het grasveld op het einde (voor de school rechts) staan vleugelnoten van vlak na de oorlog. Een andere bijzondere boom vinden we op de hoek met de Zomerstraat -15-, waar in een particuliere tuin twee blauwe ceders staan, waarin een boomhut is gebouwd (naar het schijnt volgens de huidige veiligheidsvoorschriften). In de straat staat ook nog een zware apenboom, die ook wel slangenden wordt genoemd. In het voorjaar is dezelfde Zomerstraat zwanger van de sierkersbloesem.